

De schat in het Zilvermeer

van Karl Friedrich May
verscheen oorspronkelijk in het Duits in 1894 bij
Union Deutsche Verlagsgesellschaft.

Deze heruitgave is tot stand gekomen in samenwerking met
de Karl May Vereniging (www.karl-may-vereniging.nl),
met name dankzij de inbreng van Hans Boessenkool.

Voor deze herdruk is dankbaar gebruikgemaakt van teksten van
de Nederlandse vertaling van de derde druk uit 1917,
verschenen bij uitgeverij H.J.W. Becht, Amsterdam,
met illustraties van Ewald Thiel,
en gedrukt bij
Boek-, Courant- en Steendrukkerij G.J. Thieme, Nijmegen

Scans en bewerking: Project Gutenberg.org

Voor het omslag is een scan gemaakt van de eerste Nederlandse uitgave,
in 1895 vervaardigd door G.B. van Goor Zonen in Gouda.

Taalaanpassingen: Wijnand C. van de Meeberg
Technische realisatie: GigaBoek.nl

De schat in het Zilvermeer

is in 2022 opnieuw uitgegeven onder auspiciën van

Stichting De Laatste der Mohikanen

boeken die bekliven

www.delatstedermohikanen.nl

De Laatste der Mohikanen

Promoot literair wereldwijd en stimuleert de leeshonger

Bezoek de site:
elke week verschijnen er nieuwe 'oude' titels.

ISBN 9789085485131

KARL MAY'S REISAVONTUREN

DE SCHAT IN HET ZILVERMEER

VAN
KARL MAY

geïllustreerd

Inhoud

Hoofdstuk 1 – De Zwarte Panter	7
Hoofdstuk 2 – De Tramps	21
Hoofdstuk 3 – Nachtelijke gevechten	41
Hoofdstuk 4 – Aan de vergelding ontkomen	58
Hoofdstuk 5 – Indiaans meesterstuk	70
Hoofdstuk 6 – Een Parforce-rit in het donker	88
Hoofdstuk 7 – In de strijd in Butlers boerderij	96
Hoofdstuk 8 – Een drama op de Prairie	117
Hoofdstuk 9 – List en tegenlist	132
Hoofdstuk 10 – Aan de Eagle-Tail	146
Hoofdstuk 11 – In de klem	168
Hoofdstuk 12 – Op dood en leven	193
Hoofdstuk 13 – Grootmoedigheid van Old Shatterhand	224
Hoofdstuk 14 – Gevangen en bevrijd	239
Hoofdstuk 15 – Een Indianengevecht	257
Hoofdstuk 16 – Aan het Zilvermeer	274

Hoofdstuk 1 – De Zwarte Panter

Omstreeks het middaguur van een zeer hete junidag was de ‘Dogfish’ – een van de grootste stoomschepen voor passagiers en goederen van Arkansas – druk bezig met zijn geweldige schepraderen de wateren van de rivier te klieven. Die ochtend zeer in de vroege was deze stoomboot van Little Rock afgevaaren en zou nu spoedig Lewisburg bereiken, om daar aan te leggen wanneer er nieuwe passagiers of goederen aan boord genomen moesten worden.

De felle hitte had de meer welgestelde reizigers naar hun kajuiten of slaappleatsen gedreven, en de meeste dekpassagiers lagen achter vaten, kisten en ander pakgoed, overal waar slechts een weinig schaduw te vinden was. Voor die passagiers had de kapitein onder een uitgespannen zeil een Bed-and-Board (dat is een openslaande beddenkast) laten zetten waarop allerlei glazen en flessen stonden, welks scherpe inhoud in geen geval geschikt was voor verwende gehemelten en tongen. Achter deze soort van toonbank zat de knecht van de hofmeester, vermoeid van de hitte, met zijn ogen dicht te knikkebollen. Van tijd tot tijd gingen zijn oogleden even open, en dan kwam er een binnensmonds geprevelde vloek of ander kras woord over zijn lippen. Die uitingen van wrevel golden een groep van een twintigtal mannen die voor de toonbank in een kring op de grond zaten, en de dobbelbeker van hand tot hand lieten gaan. Er werd om een *drink* (*zoopje*) gespeeld dat wil zeggen: als het spel uit was moest de verliezer voor elk van de medespelers een borrel betalen. Daardoor was de hofmeester-knecht niet in de gelegenheid een dutje te doen, waarin hij blijkbaar zoveel trek had.

Die mannen hadden stellig niet pas hier op de stoomboot kennisgemaakt, want zij speelden ‘jij en jou’ tegen elkaar en, naar men uit sommige uitdrukkingen nu en dan kon opmaken, schenen zij met elkaars omstandigheden volkomen bekend. Als tegenhanger van die algemene vertrouwelijkheid, was er één onder hen voor wie al de anderen een soort van ontzag schenen te hebben. Zij noemden hem ‘kornel,’ zoals men weet, een verbastering van het woord *kolonel* dat *overste* betekent.

Die man was lang en mager; met een gladgeschoren gezicht, met scherpgetekende gelaatstrekken, en een borstelige, roodkleurige baard. Ook zijn kortgeknipt hoofdhaar was zo rood als een vos, wat men duidelijk zien kon, daar hij de oude, versleten vilten hoed die hij ophad, ver achteruit in zijn nek had geschoven. Zijn kleding bestond uit zware, met spijkers beslagen vetleren schoenen, een nankingbroek, en een kort wambuis van dezelfde stof. Een vest droeg hij niet; in plaats daarvan was een ongestreken vuil hemd te zien, waarvan de brede halskraag, zonder door een das bijeengehouden te worden, wijd openstond, zodat men zijn sterk door de zon gebruinde blote borst zag. Om zijn middel was een soort van rode gordel gebonden bij wijze van sjerp, waaruit de handvatten van een mes en twee pistolen tevoorschijn kwamen. Achter hem lag een geweer, nog zo goed als nieuw, en een linnen knapzak, voorzien van twee banden, om als ransel op de rug gedragen te worden.

De andere mannen waren eveneens slordig en even onopvallend gekleed, maar insgelijks zeer goed gewapend. Er was niet één onder hen die men op het eerste gezicht zou hebben durven vertrouwen. Zij dobbelden met een hartstochtelijkheid alsof de speelduivel in hen gevaren was, en voerden daarbij hun gezellige kout in uitdrukkingen, zo ruw en plat dat iemand die op een greintje beschaving aanspraak kon maken, zeer zeker geen minuut bij hen zou hebben blijven staan. Zij hadden stellig reeds verscheidene *zoopies* gebruikt, want hun gezichten waren niet alleen door de zon verhit, maar ook klaarblijkelijk in geen geringere mate door de sterke drank.

De kapitein van het stoomschip had de commandobrug verlaten en was naar de achterplecht gegaan, om aan de stuurman enige nodige bevelen te geven. Toen dit gedaan was zei laatstgenoemde: ‘Wat denkt u van de snaken die daar op de voorplecht zitten te dobbelen, kapitein? Mij dunkt dat zijn boys die men maar liever niet aan boord ziet komen.’

‘Zo denk ik er ook over,’ antwoordde de gevraagde met een hoofdknikje. ‘Zij hebben zich wel uitgegeven voor harvesters (*oogsters*), die naar het Westen willen, om zich op de boerderijen als daggelders te verhuren, maar ik zou niet gaarne de man zijn bij wie zij om werk kwamen aankloppen.’

‘Wel sir, ik voor mij, ik houd hen voor echte tramps (*vagebonden*); ik hoop tenminste maar dat zij zich hier aan boord rustig zullen houden.’

‘Ik zou hen niet raden het ons lastiger te maken dan wij gewend zijn. Wij hebben hands (*manschap*) genoeg aan boord om hen allen in de oude gezegende Arkansas te smijten. Maak overigens maar klarigheid om aan te leggen, want binnen tien minuten zal Lewisburg in zicht komen.’

De kapitein ging weer op zijn brug staan, om de bij het aanleggen nodige bevelen te geven. Reeds zeer spoedig zag men de huizen van de bedoelde plaats, die het schip begroette met een langgerekt oorverdovend geraas met de stoomfluit. Van het bruggenhoofd aan wal werd het sein gegeven dat de boot vrachtgoederen en passagiers in moest nemen. De reizigers, die zich tot nu toe onder het dek hadden opgehouden, kwamen thans naar boven, om getuigen te wezen van deze kortstondige afwisseling op de vervelend lange overtocht.

Trouwens, een zeer onderhoudend schouwspel werd hun daardoor niet aangeboden. Lewisburg was destijds op verre na nog niet van zoveel betekenis als tegenwoordig. Op de aanlegplaats stonden slechts ettelijke leeglopers; er waren slechts enige kisten en pakketten mee te nemen, en het aantal van de aan boord komende nieuwe passagiers bedroeg slechts drie, die, toen zij de vracht betaalden, door de met de inning belaste beambte volstrekt niet als gentlemen behandeld werden.

Een hunner was een blanke, rijzig van gestalte en ongemeen fors van lichaamsbouw. De groei-kracht van zijn donkere volle baard was zo sterk dat men van zijn ganse gezicht niets anders zien kon dan de ogen, de neus en het bovengedeelte van de wangen. Als hoofddekseel droeg hij een oude pet van bevervel, die in de loop der jaren bijna kaal was geworden. Welke gedaante die pet vroeger gehad had, zou niemand hebben weten te zeggen; hoogstwaarschijnlijk had zij reeds alle mogelijke gedaanteverwisselingen doorleefd. De kleding van die man bestond uit een broek en buis van stevig, grijs linnen. In zijn brede lederen gordelriem staken twee revolvers, een mes en verscheidene kleine instrumenten die iedere bewoner van het verre Westen van Amerika als onmisbaar beschouwt. Buitendien bezat hij een zwaar geweer met dubbele loop, waaraan ongeveer op de helft, teneinde beide gemakkelijker te kunnen dragen, een lange bijl vastgebonden was.

Toen hij de vracht betaald had, wierp hij een onderzoekende blik over het dek. De goedgeklede kajuitpassagiers schenen hem geen belang in te boezemen. Daar viel zijn oog op de anderen, die van hun dobbelspel opgestaan waren om de aan boord komende gade te slaan. Hij werd de kornel gewaar, doch liet terstond zijn blik in een andere richting gaan, juist alsof hij hem in het geheel niet had opgemerkt; maar, terwijl hij de neergezakte kappen van zijn hoge waterlaarzen weer omhoogtrok over het dik van zijn benen, mompelde hij zacht bij zichzelf: 'Behold (*Kijk eens na wat ik zeg*), als dat de rode Brinkley niet is, wil ik als een bokkum gerookt, en met huid en haar opgevreten worden. Het doel waarmee hij zo'n bende boys om zich heen heeft getrommeld, is stellig niet veel goeds. Ik hoop maar dat hij mij niet herkent.'

Degene die hij bedoelde had hem ook opgemerkt, en daarbij een zekere gewaarwording van onthutst zijn ondervonden. Hij wendde zich nu tot zijn metgezellen en zei zacht fluisterend: 'Kijk eens even naar die zwarte kerel! Is er iemand onder u die hem kent?'

Deze vraag werd beantwoord met 'neen'.

'Nu, ik moet hem reeds vroeger eens gezien hebben, en onder omstandigheden die voor mij niet zeer aangenaam geweest zijn. Mij dunkt, daar staat mij zo vaag iets van voor.'

'Dan zou hij u, dunkt mij, toch ook moeten kennen,' merkte een van de boys aan. 'Hij heeft zijn oog over ons allen laten gaan; doch u, schijnt het, heeft hij niet eens opgemerkt.'

'Hm! Misschien schiet het mij nog te binnen. Of ik weet nog beter; ik zal hem naar zijn naam vragen. Als ik die hoor zal ik uit de droom zijn. Gezichten kan ik vergeten, maar namen niet. Wij zullen een zoopje met hem maken.'

'Als hij maar mee wil doen!'

'Wel, als hij niet wilde dat zou een schandelijke belediging zijn – dat weten jullie allemaal evengoed als ik. Weigert u iemand om met u te drinken, dan heeft men hier te lande het recht om die weigering te beantwoorden met het mes of met de pistool; en steekt of schiet men de belediger dood, dan kraait daar verder geen hen of haan naar.'

'Hij ziet erniet uit als iemand die zich zal laten dwingen tot iets waarin hij geen trek heeft.'

'Pshaw! Willen wij eens wedden?'

'Ja, wedden, wedden!' riepen allen tegelijk. 'De verliezer betaalt voor ieder onzer drie borrels.'

'Dat neem ik aan!' verklaarde de kornel.

'Ik ook!' zei de ander. 'Maar er dient toch gelegenheid te zijn om revanche te nemen. Drie weddenschappen en telkens om de drie borrels.'

'Met wie?'

'Wel om te beginnen, met de zwartbaard die u zegt te kennen zonder te weten wie hij is. Dan

met een van de heren die daar nog staan te gapen naar de wal. Nemen wij bijvoorbeeld die lange die daar bij hen staat als een reus, omringd door dwergen. En eindelijk de rode Indsman, die met zijn jongen ook aan boord is gekomen. Of bent u bang voor hem?’

Een algemeen gelach volgde als antwoord op die vraag, en de kornel zei op een toon van minachting: ‘Ik bang voor dat rode apenbakkes? Pshaw! Als u dat nog gevraagd had wat de reus betreft, tegen wie u mij ophitst. All devils (*alle duivels*), wat moet die kerel sterk zijn. Maar juist die reuzen hebben doorgaans het minst moed in hun lijf, en hij is zo fijn en mooi gekleed dat hij stellig beter weet om te gaan in de salons van de groten der aarde, dan met mensen van ons kaliber. Maar ik neem de weddenschap aan: een zoopje van drie borrels met elk van de drie. En nu aan het werk!’

Hij had de drie laatste volzinnen met zoveel stemverheffing geuit dat al de passagiers het gehoord moesten hebben. Iedere Amerikaan en iedere Westman kent de betekenis van het woord *drink*, vooral wanneer dat zo met luider stem en op zo’n dreigende toon uitgesproken wordt als hier het geval was. Aller ogen richtten zich dan ook op de kornel. Iedereen zag dat hij, evenals zijn metgezellen, reeds half beschonken was; maar niemand verwijderde zich, daar allen nieuwsgierig waren om te zien wie die drie waren aan wie de dronk zou worden aangeboden.

De kornel liet de glazen vullen, nam het zijne in de hand en trad op de zwartbaard toe die het dichtst in de nabijheid was en naar een geschikte plaats voor zich zocht. ‘Good day, sir!’ zei hij. ‘Mag ik het genoeg hebben u dit glas aan te bieden? Ik houd u natuurlijk voor een gentleman, want ik drink nooit anders dan met echt fatsoenlijke lieden, en ik hoop dat u het zult ledigen op mijn gezondheid?’

De zwarte baard van de toe gesprokene verbreedde zich, en trok zich toen weer ineen, waaruit men kon opmaken dat er een lachje van vergenoegdheid over zijn gelaat gleed.

‘Wel,’ antwoordde hij, ‘ik ben niet ongenegen u dat plezier te doen; doch ik zou eerst gaarne weten wie mij deze verrassende eer bewijst.’

‘Natuurlijk, sir! Men moet weten met wie men drinkt. Ik heet Brinkley, kornel Brinkley, als u er niets tegen hebt. En u?’

‘Mijn naam is Grosser, Thomas Grosser, om u te dienen. Dus op uw gezondheid, kornel!’

Hij dronk het glas leeg, waarbij ook de anderen hun glas ledigden, en gaf het aan de kornel terug. Deze voelde zich als winnaar, nam hem op een bijna beledigende wijze met de ogen op van het hoofd tot de voeten, en zei: ‘Uw naam is Duits, als ik het wel heb. U bent dus een vervloekte Dutchman, is het niet zo?’

‘Neen, ik ben een Germaan, sir!’ antwoordde de Duitser op een minzame toon, zonder zich door de grofheid van de andere tot drift te laten vervoeren. ‘Uw vervloekte Dutchman dient u dus aan een ander adres te bezorgen; op mij heeft die titel geen vat. Ik dank u dus voor uw dronk, en daarmee basta!’

Dit gezegd hebbende maakte hij rechtsomkeer, en verwijderde zich schielijk terwijl hij bij zichzelf mompelde: ‘Ik heb mij dus niet vergist; het is die Brinkley. En hij noemt zich kornel! De kerel heeft stellig niet veel goeds in de zin. Wie weet hoelang hij nog aan boord blijft. Ik zal hem tenminste in het oog houden.’

Brinkley had dus de eerste weddenschap gewonnen: doch zeer triomfantelijk zag hij er niet uit, allesbehalve. Zijn gelaat was geheel veranderd, er was duidelijk aan te zien dat hij zich verbeet van wrevel. Hij had gehoopt dat Grosser zou weigeren, en zich dan door de bedreigingen zou laten dwingen om te drinken. Maar Grosser was de wijste geweest; hij had eerst gedronken, en toen vrij duidelijk gezegd dat hij te verstandig was om aanleiding te geven tot een twist. Dit hinderde de kornel geweldig. En nadat hij zijn glas opnieuw had laten vullen, ging hij naar zijn tweede slachtoffer, de Indiaan.

Tegelijk met Grosser, namelijk, waren twee Indsman aan boord gekomen, een oude en een jongere, die naar gissing omstreeks vijftien jaar oud kon zijn. Zij geleken zo sprekend op elkaar dat men daaruit terstond de juiste gevolgtrekking maken kon dat zij vader en zoon waren. Daarbij waren zij zo volkomen eender gekleed en gewapend dat de zoon het verjongde evenbeeld van de vader was.

Hun kleding bestond uit lederen leggings, aan de zijden uitgesneden als franje, en geel geverfde mocassins. Een jachthemd of jachtbuis was niet te zien, doordat zij hun bovenlijf van de schouders af gehuld hadden in een door weerschijn kleuren-wisselend tsoeni-kleed, zoals er zijn die zestig dollars kosten. Hun zwarte hoofdhaar was glad gekamd naar achteren, waar het op hun rug